

ved Reden (Stærereeder derimod faar stadig Visit af fremmede Stære).

Andre Iagttagelser, der ikke kunde gøres 31 Maj, er f. Eks.:

♀ rugede, fra det første Æg var lagt; dog kunde Æggene blive kolde om Dagen, naar den fløj fra dem for at finde Æde.

Der blev vist lagt eet Æg om Dagen.

♂ holdt sig, i alt Fald i Begyndelsen, i Nærheden af Reden.

Et Æg kan udruges paa 12 Døgn.

♀ laa paa Ungerne om Natten, til de var næsten helt fjerklædte; kun de sidste 3 Nætter af deres Redeliv laa de alene.

Ungerne forlod Reden om Formiddagen, da de var 13 Døgn gamle og vendte ikke senere tilbage.

MINDRE MEDDELELSER.

HVAD MUSVITTER KAN FINDE PAA. I min Have findes et Par Nøddebuske; i Fjor lagde jeg Mærke til, at omtrent Halvdelen af Nødderne var ødelagt paa den Maade, at der var Hul i den øverste Del eller Side af Nødderne og Kærnen borte. Det mærkeligste var imidlertid, at de saaledes behandlede Nødder blev siddende i Haserne. Folk sagde, at det var Rotter og Mus, der var paa Spil; dette kunde jeg dog af flere Grunde ikke tro; for det første fik nedfaldne Nødder Lov til at ligge, for det andet sad de ødelagte Nødder i de tyndeste Grene i selve Toppen og for det tredie var Hullet selv meget lille og noget af Kærnen tilbage. Jeg passede saa godt paa en Dag og havde da ogsaa den Tilfredsstillelse at opdage Misdæderen; det varede nemlig ikke længe, før en Flok Musvitter indfandt sig og gav sig til at hakke i Nødderne; faldt nu en Nød ned under den Behandling (og det skete ikke saa sjældent, for Nødderne var modne) tog Musvitten bare fat paa den næste og brød sig ikke om de nedfaldne. Fuglen hang stadig med Ryggen nedad, mens den hakkede Hul. Nu kunde jeg forstaa, hvorfor saa mange af de nedfaldne Nødder havde Mærker, som om der var kradset eller gnavet lidt paa dem. Det bemærkes, at Nødderne er saa tyndskallede, at man kan klemme dem i Stykker med Fingrene.

Tranekær, 7 Maj 1908.

RASMUS NIELSEN,
Lærer.

NAAR ER SKARVEN (*Phalacrocorax carbo*) INDVANDRET I DANMARK? I det af Chr. L. Brehm udgivne Tidsskrift »Ornis« findes 2det Hæfte 1826 en Opsats af Fried. Faber med Titel »Schilderung eines zoologischen Ausfluges zu den Inseln im Kattegatte im Julius 1824.« Heri siger Forfatteren om Skarven, om hvis Forekomst der meddeles adskilligt, at den først er indvandret hos os for et halvt hundrede Aar siden. (S. 162). Mon det er rigtigt?

O. G. PETERSEN.

SJÆLDNE FUGLE. Der er til Redaktionen indkommen forskjellige Meddelelser om sjældnere Fugles Forekomst her i Landet. Aksel Tofte, Holbæk, meddeler, at der 25 September 1907 og 19 Maj 1908, blev indleveret til Udstopning hos ham, et Eksemplar af Polarlom (*Colymbus arcticus*), og den 19 Juni 1908 en Rosenstær (*Pastor roseus*).

H. C. Klinge, Kolding, har i Begyndelsen af Juni iagtaget Rosenbrystet Tornskade (*Lanius roseus*), i et Hegn ved Kolding.

Apotheker Petersen, Karise, saa 18 Marts to Glenter i Nærheden af Karise. (Sørgeligt er det, men vistnok berettiget, at man allerede nu skal være nødsaget til at bringe Meddelelser om Glenter under Betegnelsen »sjældne Fugle«; for nogle Aar siden saa jeg dog hvert Foraar nogle i Haslev Egnen, men i de senere Aar har jeg ganske vist ingen truffet. O. H.).

Fra Lærer Rasmus Nielsen, Tranekær, er kommen Underretning om en ægyptisk Gaas (*Chenalopex ægyptiacus*), der blev skudt i Slutningen af Februar paa Slotssøen ved Tranekær mellem nogle halvtamme Ænder. Iøvrigt er der jo næppe nogen Tvivl om, at det er en Fugl, der er fløjet bort fra en eller anden zoologisk Have, til hvis faste Beboere den hører.

Forstander Jeppesen, Staby ved Ulfborg, meddeler i Anledning af Rovfuglediskussionen her i Tidsskriftet, at baade Rødbrun og Blaa Kærhøg i de sidste Aar har ynglet der paa Egnen.

OPFORDRING FRA FOLKESKOLEN. Gennem Lærer M. I. Mathiasen, Mullerup pr. Slagelse, har Redaktionen modtaget en Opfordring til at indsende Naturgenstande til Brug ved Undervisning i Folkeskolen. Da jo sikkert en Del af Ornithologisk Forenings Medlemmer ligger inde med forskellige naturhistoriske Genstande, udstoppede Fugle, Æg o. l. som de selv ingen Brug

har for, vilde man gøre en god Anvendelse af dem ved at sende dem til Lærer Mathiasen, som besørger dem fordelt videre omkring til forskellige Folkeskoler her i Landet.

FISKEØRN (*Pandion haliaëtus*). Da jeg 15 Maj 1900 foretog en Udflugt til Fyens Hoved, var jeg saa heldig at iagttage en Fiskeørn paa meget nært Hold.

Jeg opholdt mig under en Tordenbyge i en lille Tanghytte, der laa paa Skraaningen af en stejl Bakke, da jeg, kort efter at Regnen var stilnet af, hørte Skrigen og Skræppen af en Mængde Fugle oppe bag Bakken. Da jeg hørte, at Fuglene nærmede sig mere og mere, forholdt jeg mig rolig i mit Skjul, og et Øjeblik efter kom en stor Flok Fugle til Syne over Bakkekammen. Forrest fløj en Fiskeørn og bag den en Mængde Maager, Terner og Ænder, der under et øredøvende Spektakel forfulgte den ulykkelige Rovfugl. De var omtrent lige over Hovedet paa mig, da Ørnen pludselig slog ned mod Jorden, for at sætte sig paa Toppen af en Telefonpæl, der stod 10—12 Alen fra mig. Den naaede ogsaa omtrent Telefonpælen, da den fik Øje paa mig, og saa fløj den igen lidt i Vejret og sejlede derpaa roligt ud over Vandet, der her er opfyldt af en stor Mængde Sten. Da den strakte Fødderne nedad for at sætte sig paa Toppen af Pælen, saas deres lyseblaa Farve ganske tydeligt. Stadig forfulgt af de omkredsende og meget nærgaaende Fugle, sænkede den sig ned mod Vandfladen og slog sig kort Tid efter med udsprede Vinger ned paa en stor Sten, 5—600 Alen fra Land.

Enten flyvende eller svømmende om den var en Mængde Maager og Terner, hvis Antal sikkert løb op imod 150, en Snes Gravænder og enkelte Skalleslugere. Næppe havde den slaaet sig til Ro her, før Fuglene omringede den fra alle Sider under megen Støj, medens flere Terner og Maager fløj over den og slog i et Nu lige ned foran den, idet de udstødte et højt Skrig. Ørnen søgte at forsvare sig, saa godt den kunde; thi enten huggede den efter dem med Næbbet eller slog med den ene Vinge et kraftigt Slag for at holde dem paa passende Afstand; men det generede aabenbart ikke dens Fjender; thi de fortsatte uforstyrret deres Drillen. Ænderne holdt sig derimod paa tilbørlig Afstand; thi enten fløj de over Ørnen, medens de stadig skræppede, eller ogsaa laa de paa Vandfladen i en Rundkreds og svømmede urolige omkring den.

I et Kvarters Tid fortsatte de uafbrudt deres nærgaaende Spil, indtil Fiskeørnen pludselig lettede fra Stenen og sejlede i betydelig Højde i nordlig Retning, hvorpaa den forsvandt for mine Øjne; og Fuglene, der havde fulgt den et Stykke paa Vej, spredte sig roligt lidt efter lidt igen.

Næsbyhoved, 20 Juni 1908.

P. JESPERSEN.

TROFASTE STORKE. Her paa Skovsbo har et Par Storke i mange Aar haft deres Rede paa Laden, men i Aar er Reden taget ned, da Laden skal bygges om. Jeg havde nu besluttet ikke at sætte nogen ny Rede op, da Gaardens nye Tage er af Tagpap, og der sagdes, at Storkene ødelagde denne Art Tage med deres skarpe Klør. Imidlertid kom Storkene og var øjensynlig skuffede over ingen Rede at finde; de spankede vemodig om i flere Dage og gjorde forgæves Forsøg paa at bygge Rede paa et Stykke af den endnu staaende Lade, men da dette ogsaa skal rives ned i Løbet af Sommeren, lod jeg det tage ned nu, for ikke at forstyrre Parret midt i Rugningen. Jeg blev dog tilsidst rørt over Storkenes Trofasthed mod Stedet, og lod anbringe en ny Rede paa et Tag skraas overfor, hvor den gamle Rede havde været. To Mand var den hele Formiddag beskæftiget med at opsætte den nye Rede, og imens sad Storkene ca. 100 Alen borte, og saa interesserede til. Da saa Reden var færdig, havde Mændene ikke faaet Stigen væk, før Storkene kom susende og tog den nye Rede i Besiddelse. De kloge Dyr havde altsaa meget godt vidst, hvad det var, der blev lavet paa Taget, og kun ventet paa, at Arbejderne var borte, for at tage den nye Bolig i Besiddelse.

P. AHLFFELDT LAUERVIG-BILLE.

Skovsbo.

EN LILLE FLUESNAPPER (*Muscicapa parva*) har i Aar opholdt sig i Jægersborg Dyrehave i længere Tid; jeg saa den først 5 Juni, senere hen mange Gange, sidst 18 Juli. Fuglen, der var en ♂, holdt til i en Gruppe store, gamle Træer, bestaaende af Bøg, Ask og Løn, undertiden var den at se i en lille Ellemose ved Siden af. Da den blev saa længe paa samme Sted, og altid sang, naar jeg kom der ud, har den maaske ynglet der, men trods jeg anvendte megen Tid derpaa, lykkedes det mig ikke at se dens Hun eller Unger.

København, 10 August 1908.

A. CHRISTIANI.

EN MODIG SOLSORT. I Almindelighed anses Solsorten (*Turdus merula*) jo for at være en ret sky Fugl, der ikke gerne lader lagttageren komme alt for nær; en Undtagelse danner dog den rugende Hun, idet denne som bekendt ligger ret fast paa Reden, men en saa fast rugende Fugl som den nedenfor omtalte turde dog vist være ret enestaaende.

Den 19 Juni 1904 saa jeg i en Busk ved Frederikskilde ved Aalborg en Solsortrede, hvorpaa Hunnen rugede. Jeg havde travlt, men vilde dog i Forbigaaende se, hvad den indeholdt, og stak derfor Haanden derhen; det undrede mig, at Fuglen ikke forlod Reden, idet jeg berørte denne, men særlig forbavset blev jeg dog, da den, i Stedet for at trække sig tilbage, vendte sig og nappede mig i Haanden. Da det imidlertid var halvmørkt (Klokken var ca. 10), forlod jeg Stedet, idet jeg antog, at Fuglen havde smaa Unger, og at dette i Forbindelse med det sene Tidspunkt havde bevirket dens Ulyst til at retirere, men jeg besluttede at undersøge Sagen nærmere og kom derfor igen Dagen efter.

Dog, Tilstanden var den samme, da jeg førte Haanden til Reden, fik jeg atter et Nap i Fingeren, og da jeg ikke tog den til mig, slog den fra sig med Vingerne, ligesom en rugende Tamdue, og vilde absolut ikke forlade Reden. Nu havde jeg imidlertid sat mig i Hovedet at ville se, hvad Reden indeholdt, og da det ikke kunde ske med det Gode, maatte det ske med Magt; i Kraft af den Stærkeres Ret tog jeg derfor fat om Fuglen og satte den ud paa en Gren, men ikke engang det var tilstrækkeligt, thi før jeg fik undersøgt noget, var den løbet tilbage og smuttet paa Reden igen, ja selv da jeg derefter kastede den hen i en nærstaaende Busk, fik jeg med Nød og Næppe set, at Reden indeholdt 5 almindeligt tegnede Æg, thi den fløj, bogstavelig talt, lige for Næsen af mig ind paa Reden igen.

Da jeg Dagen efter kom igen med to Bekendte, gentog det samme sig: den modige Fugl vilde absolut ikke forlade sin Rede, og vi lod den derefter i Fred; imidlertid maa andre Personer have forstyrret den for meget (Reden var anbragt umiddelbart ud til en stærkt befærdet Spadseresti), thi 8 Dage efter viste den sig at være forladt.

Ca. 14 Dage senere havde den bygget sig en ny ikke langt derfra, men paa et mindre udsat Sted, og rugede der lige saa fast (jeg indskrænkede mit Forsøg til at lade den bide mig

i Fingeren) og her fik den endelig Fred til at opdrætte sine Unger.

Engang tidligere fandt jeg en Solsortrede i en tynd Gran, 6 à 8 Alen oppe; idet jeg klåtrede derop, kom Fuglene til og slog ned omkring mig, selvfølgelig udstødende de til Lejligheden hørende Vrede- og Angstskrig, og idet jeg var helt oppe og saa ned i Reden, der indeholdt smaa Unger, kom den ene mig saa nær, at dens Vinge strøg Huen af mit Hoved. Fuglenes Nærgaaenhed kan vel i dette Tilfælde forklares derved, at Reden som sagt indeholdt Unger; det vilde vel næppe være sket, saafremt der kun havde været Æg.

JOH. P. NØRGAARD.

ANMELDELSER.

DANSK JAGTTIDENDE.

(Juli 1908).

I Dansk Jagttidendes Julinummer findes Beretning om Jagtforeningens Repræsentantmøde og Generalforsamling, som afholdtes i Fredericia d. 29de Juni d. A.

Da et her i Tidsskriftet tidligere omtalt Forslag fra et af Jagtforeningens egne Medlemmer om at ophøre med at udbetale Præmier for Nedlæggelsen af Kærhøge, Høsehøge og Vandrefalke forelaa til Behandling, vil det rimeligvis interessere at høre, hvorledes det gik Forslaget.

Under Budgetbehandlingen oplystes det, »at der var æsket Præmier for usædvanlig mange Rovfugle, næmlich 114 Kærhøge, 50 Høsehøge og 42 Vandrefalke. Det syntes heraf at fremgaa, at Faren for Udryddelse var temmelig fjern.«

Bortset fra, at den i sidste Punktum dragne Slutning i og for sig langt fra er tilstrækkelig begrundet, bør det erindres, at Vandrefalkene sikkert alle have været trækkende, altsaa ikke her i Landet fødte og hjemmehørende Dyr, og det samme gælder rimeligvis en meget stor Del af Høsehøgene; Tallene synes da ikke svimlende. Derimod er Kærhøgenes Antal ret forbavsende; men det gælder rigtignok at vide — hvis man da virkelig ønsker Besked — hvor mange vare rødbrune og hvormange blaa? Thi den sidstnævnte er her i Landet temmelig almindelig paa Trækket, og lidt nidkær Jagt for Ugle kan saare lidt tilvejebringe et Hundrede Stykker af disse ret sent trækkende — tildels her overvintrende — for Jagten ganske uskadelige Fugle. Fra nyere Tid haves saa godt som ingen sikre Efterretninger om den blaa Kærhøgs Ynglen her i Landet, saa man gør rettest i ikke at lægge for stor Vægt paa de Slutninger, som kunne drages af disse Tal i nævnte Henseende.